

San Bujin i highlands

Var hälsad, käre läsare!

Mitt namn är Matthias Rezac. Jag är berättaren av denna märkliga historia, som utspelades sommaren anno 1989 och som förändrade tre unga mäns liv. De tre var Robert Martinsson, Urban Runesson och jag själv. Då jag är äldst av oss tre och då de andra ansåg att jag var mest lämpad för uppgiften tog jag mig an att försöka återberätta vad som hände oss på vår resa i tid och rum.

Jag börjar från början, så blir det någon ordning på historien.

Vi hade åkt med färja från Göteborg till Newcastle och vandrat kring i staden någon timma i väntan på att det skulle gå en buss västerut. Vädret var vackert och lagom varmt och ryggsäckarna hade ännu inte hunnit bli för tunga. I Newcastles "Gamla sta'n" hittade vi en antikvitetssaffär som skyltade med diverse tilltalande gamla vapen. Ingen av oss hade något emot att tillbringa en stund i den välfyllda lilla butiken.

Väl inne möttes vi av en gammal skinntorr och mycket trevlig skotsk herre som presenterade sig som Mc Connor och som sade sig äga affären. Jag presenterade oss, berättade var vi kom ifrån och vart vi var på väg. Då jag nämnde höglandet utbrast han "Oh, the Highlands!". Mc Connor berättade att han själv var född där och ofta åkte dit för att njuta av luften och skönheten i sin barndoms trakter. Vi hade gjort ett gott val av resmål tyckte han. Mc Connor sade däremot att vi inte borde missa tillfället att se den gamla romerska befästningsanläggningen Hadrianska muren nu när vi ändå var på den östra sidan av Skottland. Vi förklarade att vi tänkt titta på den också, men att vi inte riktigt visste var vi skulle börja någonstans. Han plockade fram en till synes urgammal karta och pekade ut en lämplig väg. Vi undrade var vi kunde få tag i någon bra karta som vi kunde ha med oss, men Mc Connor skrattade och sade att vi kunde få hans.

Tacksamma och förvånade över hans vänlighet gick vi runt tillsammans med den gamle och tittade på olika klenoder han samlat i sin shop. Vi var säkert där en timma innan vi kom på att vi var tvungna att rusa om vi skulle hinna med den buss Mc Connor föreslagit. Bussen som skulle ta oss till en punkt nära det ställe kartan visade. Mc Connor vinkade adjö och ropade att vi skulle vara nogga med att hålla oss utmed muren om det blev dimma så att vi inte gick vilse.

Bussen skulle just åka. Busschauffören såg surt på oss då vi tryckte in våra ryggsäckar i den relativt folktomma bussen. Han var nogga med betalningen och vi skrattade tyst då vi samtidigt kom att tänka på vad man brukar säga om skottar. Snåla skottar. Vi fick i alla fall åka med och en dryg halvtimme senare klev vi av och bussen for sin väg. Det var bara vi som klivit av. Vi njöt av att få vara ute i det fria, helt ensamma med de gröna kullarna och en mur. En mur, som mest liknade en vall och sträckte sig längre än vad vi kunde se.

Upprymda av att äntligen vara vid vårt första etappmål vandrade vi bort till muren, klev upp på den och plockade fram kartan vi fått med oss. Kompassen kom fram och vi tog ut riktningen. "Jag undrar hur gammal den här kartan är?" sade Robert och kände på det grova papperet. "Det står något i hörnet", sade Urban och pekade. Jag tittade och tydde bokstäverna till Anno Domini 1568.

"Tänk om det är en gammal skattkarta!" Robert började leta efter mystiska tecken eller något i stil med ett kryss. "Men det verkar helt otroligt att den här kartan skulle kunna vara så gammal,

den borde vara alldeles söndervittrad och skör. Den ser ju visserligen gammal ut, men inte så himla gammal", tyckte jag. "Det kanske är ett nytryck från något jubileum" föreslog Urban samtidigt som Robert utbrast "Titta här!" och pekade triumferande. Nyfiket såg vi på punkten han pekade ut på kartan. Alldeles intill muren fanns mycket riktigt ett kryss och några helt otydbara tecken. "Det här måste vi undersöka", sade jag och försökte mäta ut hur långt från krysset vi befann oss. Urban tittade efter något landmärke som vi kunde lokalisera oss efter och Robert nynnade förnöjt på någon melodi som bara han kände igen.

Efter några minuter hade vi kommit underfund med var vi troligtvis befann oss. Raskt började vi vandra utmed muren västerut mot det okända krysset, som enligt mina beräkningar borde vara på en dryg timmas marschavstånd. Vädret var fortfarande mycket vackert även om det inte var lika varmt längre. Vi märkte inte något av den långsamt ökande dimman förrän den var över oss ordentligt. Att det var dimmig oroade ingen av oss, vi hade ju muren att gå efter och med kompass kan man ju alltid gå åt ett och samma håll. Vi hade ändå tänkt att övernatta i tält, så varför inte tälta utmed muren likt romerska legionärer.

Dimman hade blivit näst intill ogenomtränglig då jag plötsligt fick en underlig känsla i magtrakten och utmed ryggraden. Jag skulle just tala om detta för de andra då Robert utbrast "Hu, det känns nästan kusligt här." Urban instämde med att även han kände sig olustig till mods. "Stanna lite", sade jag och tog av mig halsbandet. "Jag vill prova om det är någon jordpuls här." Robert och Urban ställde sig nära och tittade spänt på min lilla torshammare där den hängde i änden på min halskedja. Nästan omedelbart började den vagga fram och tillbaka och sedan runt allt snabbare. Hammaren snurrade först medsols sedan motsols för att till slut bara stå och darra som om den inte visste vilket håll den skulle svänga åt.

"Jag har då aldrig varit med om något liknande", sade jag förvånad och skulle precis till att be Robert försöka med sin kristallpendel, då det helt plötsligt blev mörkt. Det var som om någon släckt ljuset och bara lämnat några stearinljus kvar för att lysa upp ett stort rum. "Va fan är det som händer!" utbrast jag skräckslaget och tänkte inte ett skvatt på hur illa det lät. "Kan det vara en solförmörkelse?" undrade Urban lätt darrande på rösten. "Det tycker jag låter som en alldeles utmärkt förklaring", svarade jag lättad och tog mig för pannan. Jag hade blivit riktigt rädd. "Tyst!" sade Robert och vi hörde alla ett avlägset ljud som ingen av oss riktigt kunde identifiera. Jag letade fram min lilla ficklampa och skulle just tända den då Urban viskade "Det lyser där borta." Robert och jag tittade åt det håll som den skuggliknande Urban pekade åt och såg att det mycket riktigt fanns något som lyste en bit bort. Dimman hade lättat något och vi smög oss närmare muren för att följa den mot ljuset. "Men titta!" utbrast jag "Här är ju muren helt intakt. Den ser ju inte alls gammal ut." De andra kände på muren och jag tände ficklampan och lyste upp mot murkrönet. "Den är ju flera meter hög här", sade Robert och klappade på stenarna. Urban, som hittat en lämplig vandringsstav tidigare, ställde sig på tå och försökte nå murkrönet med käppen. "Jag når inte upp ens med den här" konstaterade han. "Jag försöker klättra upp", sade Robert och tog av sig ryggsäcken. "Ninja!" utbrast jag och låtsades spana efter fiender. Mer än lovligt förvånad blev jag då jag fick syn på två män iklädda romerska legionärsrustningar, beväpnade med spjut, komma rusande åt vårt håll utmed muren. "Robert, jag tror inte de vill att du klättrar på muren", sade jag och pekade. Robert som redan var en meter upp på muren tittade åt det håll jag pekade. Han hoppade omedelbart ner och krängde på sig ryggsäcken i en väldig fart. De båda männen ropade något åt oss och såg riktigt hotfulla ut. Vad de sade kunde jag inte förstå, men det lät som latin. "Tror ni det är en filminspelning?" undrade Urban och fumlade lite nervöst med sin vandringsstav. De två männen saktade dock inte in utan fortsatte rakt mot oss med spjuten framför sig.

"Pax vobiscum", sade jag lite skämtsamt, men de två verkade inte lyssna. "Det är på allvar!" skrek Robert till och kastade sig åt sidan då den förste av soldaterna stötte mot honom med sitt spjut. Urban var inte sen att reagera utan drämde till soldaten i nacken med sin stav. Den andre soldaten attackerade mig och utan att tänka flyttade jag mig snett framåt förbi spjutspetsen och placerade min armbågsspets rakt i ansiktet på honom. "Empi!" utbrast jag samtidigt som den kortvuxne romaren föll till marken med ett brak. Vi hann inte tänka på vad vi gjort innan vi hörde ett isande stridsrop och fick syn på inte mindre än tio soldater klädda på samma vis komma rusande åt vårt håll. Dimman var nu helt försvunnen och våra ögon hade vant sig vid mörkret. Vi lämnade muren och rusade för allt vad vi var värda ut på heden.

Försprånget var inte stort och med ryggsäckarna dängande på ryggen var det inte så lätt att springa fort. Romarna knappade in på oss. Jag tänkte att nu vet jag hur det känns att vara hare med en jakthund i hasorna. "Vi klarar inte att springa ifrån dem", ropade Urban. "Vi stannar och försöker prata oss ur det" flämtade jag fram samtidigt som jag stannade och vände mig om. Robert drog kniv och Urban ställde sig en garde med staven likt en "jo". Själv knäppte jag upp spärren på min överlevnadskniv och försökte samla mina tankar. Jag ropade åt de anstormande på engelska, på tyska och slutligen på svenska. Italienska och latin kunde jag inte och de få ord jag kanske en gång lärt mig var som bortblåsta. Inget hjälpte och då soldaterna var inom tio meters avstånd drog även jag kniv och ställde mig en garde. De romerska soldaterna spred ut sig i en ring runt oss medan vi ställde oss så att vi täckte varandras ryggar. "Det här är inte sant, det kan bara inte vara sant", mumlade jag för mig själv. "Vad gör vi om de anfaller?" "Försvrar oss för allt vad vi är värda", svarade Robert.

"De ser ut som om de verkligen vill ta livet av oss" konstaterade Urban. Då jag trots att jag egentligen var alldeles vettskrämd av vad som hände inte kunde låta bli att skämta sade jag "Det här torde väl anses som nödvärn och då är självförsvar tillåtet även hemma i Sverige." Det var det sista jag hann säga innan de första romarna anföll.

Frågan är om någon av oss överlevt om vi inte just i det ögonblicket fått oväntad hjälp av en grupp kelter eller vad de nu var för några. I samma ögonblick som romarna anföll oss anfölls de nämligen av ett tiotal unga kelter beväpnade med klubbor, stavar och ett och annat romerskt svärd. Romarna blev lika överraskade som vi och kom helt av sig i sin attack mot oss. Detta gav oss tre en chans att slinka undan. Urban duckade under det spjut som var riktat mot honom och sänkte romaren som höll det med ett knytnävsslag alldeles under bröstpannans aret. Robert i sin tur gled förbi sin attackerares spjut och planterade en fast knuten hand på soldatens näsa. Själv utnyttjade jag mina långa ben till att först sparka hjälmen av en romare och sedan springa ur farozonen. Romarna återfann snart fattningen och grupperade om sig till försvar. Vi flydde och kelterna med oss. Romarna jagade inte efter. Ett par spjut kom susande, men ingen blev träffad. Efter att ha sprungit kanske en halv kilometer stannade kelterna upp och flåsande stannade vi också. En av kelterna, som jag tog för att vara ledaren i gruppen, gick fram till Robert, den ende mustaschprydda av oss, lade högra handen på hans axel och sade något som ingen av oss förstod. Det var i vilket fall som helst inte engelska och det var inte underligt att Robert såg ut som ett levande frågetecken. Han såg åt mitt håll som om jag skulle kunna översätta, men jag kunde bara säga att jag inte förstod vad killen sade. Kelten vi tagit för gruppleddaren vände sig nu till mig då han märkt att jag, trots att jag saknade mustasch troligtvis var den äldste. Jag hälsade med en handgest och bugade mig för att visa att vi var tacksamma för att ha blivit räddade. Det tycktes han förstå. Med ett leende som skulle få även den kyligaste flicka att smälta, bugade han lätt tillbaka. Han pekade på sig själv och sade "Tindarch". Jag log tillbaka pekade på Robert sade "Robert Martinsson", pekade sedan på Urban och sade "Urban

Runesson" och slutligen på mig själv och sade "Matthias Rezac". Tindarch upprepade våra namn för sig själv varpå han presenterade sedan sina kamrater i tur och ordning. Då alla blivit presenterade tecknade Tindarch åt oss att följa med och tillsammans med de övriga kelterna vandrade vi vidare över den mörka heden. Det blev gradvis ljusare, gryningen var i annalkande. Kelterna diskuterade lite smått sinsemellan, säkerligen talade de om oss. Själva pratade vi inte så mycket utan försökte hålla jämna steg med våra ledsagare, som inte bar med sig annan packning än en liten skinnpung vid höften och sina vapen. Vi var alla tre mycket fundersamma och då jag framlade min teori om att vi gått igenom någon slags tidsport och hamnat i det förgångna, nickade de andra två instämmande. "Med tanke på romarna och muren skulle jag gissa att vi befinner oss på 200- eller möjligen 300-talet enligt vår tideräkning."

"Jag kan bara inte fatta hur det gått till." suckade Urban och rättade till ryggpåsen som kommit på sned. "Vad som oroar mig mest just nu" tillade jag "är vad som händer om vi gör saker här och nu som inte skulle hänt om vi inte var här." "Nu förstår jag inte." sade Robert "Hur menar du?" "Jo, vi råkar t ex slå ihjäl en huggorm här, en orm, som skulle ha bitit en pojke, som skulle ha dött av det bettet. Pojken blir en stor krigare, som i sin tur tar död på ett antal människor, som kanske skulle få barn, som får barn osv. Kanske han råkar ta död på någon av våra förfäder och skulle det hända skulle ju ingen av oss ha kunnat bli till." Jag såg Roberts min och fortsatte "Det jag menar är att vi förändrar historien, vår egen historia om vi medverkar eller motverkar sakernas förlopp i den här tiden." "Det låter inte bra," sade Urban "men det jag är mest bekymrad för är om vi kan komma tillbaka till vår egen tid igen eller om vi är fast här för alltid." "Det spelar ingen roll hur ni grubblar nu. Tänk på vad Peter brukar säga, att vi skall leva här och nu. Att här och nu råkar vara en gång för länge sedan borde väl inte betyda något." sade Robert och såg mindre bekymrad ut. "Att vi är i en historisk tid måste ju även betyda att det vi gör här och nu redan är gjort." "Du är ett geni Robert!" utbrast jag. "Naturligtvis måste vi tänka så, Peter hade rätt eller borde jag säga kommer att ha rätt, oberoende av vad vi gör här och nu, så har det ju redan hänt en gång för flera hundra år sedan. Låt oss göra det bästa av situationen, så får vi väl se vad som händer. Om det fanns en tidsport åt det här hållet, så kanske det finns en tidsport åt motsatt håll likaså, eller vad tror ni?" "Låt oss hoppas det." svarade Urban. Efter den korta diskussionen talade vi inte mycket mer förrän vi såg en rökstrimma söka sig upp mot morgonhimmeln bakom ett krön. Vi hade nästan kommit fram till keltarnas by. På vägen dit hade våra räddare i nöden vidtagit flera säkerhetsåtgärder, så att vi inte skulle kunna bli förföljda eller spårade. Nu började Tindarch åter försöka tala med mig och jag lyckades faktiskt förstå ett och annat ord. Av dessa få ord och den mängd förklarande gester han gjorde tyckte jag mig förstå att vi alla tre var inbjudna som gäster och vänner eftersom vi, liksom de, slagits mot romarna vid muren. Då jag berättade detta för mina två kamrater skrattade de och Urban tyckte att man alltid hittar trevliga människor oavsett var man befinner sig.

Väl framme i själva byn möttes vi först av en hel massa barn som orädda och nyfikna petade och drog i våra kläder. Tindarch jagade leende undan de mest närgångna. Efter barnen kom både unga och gamla bybor, både män och kvinnor. Kvinnornas mode var i våra ögon synnerligen tilltalande och jag tror att vi rodnade lätt alla tre. Detta uppmärksammades omedelbart av flickorna som i sin tur blev mycket djärvare med att komma fram och hälsa på de underliga främlingarna. Det var minst sagt stor uppståndelse och av kroppsspel och gester kunde vi förstå att Tindarch berättade hur han fått syn på oss, hur vi slagit ned två romare för att sedan fly hals över huvud. Det var nästan svårt att hålla sig för skratt då han slutligen imiterade min spark genom att sparka mot en av de unga män som varit med och räddat oss. Erkännas bör dock att jag och mina två kamrater kände oss rätt stolta över att få sådana ärebetygelser från vilt främmande människor i en tid då det krävdes mod av ett annat slag än det som för det mesta behövs i vår egen tid. Då Tindarch var klar med sin berättelse bugade vi

lätt för honom alla tre för att visa vår uppskattning. Ingen av oss ville verka övermodig eller låtsas som om vi inte märkt att han givit oss hela äran. Inte för att jag kunde vara säker på det, men jag fick intrycket att han förminskade sin och de andras roll i historien. Barnen och flera av de unga kvinnorna tittade storögt på oss. De var inte fullt så stimmiga längre.

Tindarch manade oss att ta av oss våra ryggsäckar och följa med honom in i ett av de största husen i byn. Några av männen följde med in och en äldre kvinna som jag genast tog för att vara Tindarchs mor. "Det är väl bäst att vi tar med oss ryggsäckarna." sade Robert. "Ja, inte för att jag tror att de skulle komma på tanken att stjäla något, men man vet ju aldrig vad de skulle säga om de hittade min kamera och extrakniven." sade Urban. Själv nickade jag bara till svar och bar med mig ryggsäcken in i huset. Där inne var det ungefär som jag tänkt mig ett vikingahem, om än inte så smutsigt och mörkt som det brukar vara på filmer. Det kändes hemtrevligt med en gång. Tindarch bad oss med ord och gester att slå oss ned vid ett smalt långbord och passade på att presentera sin mor Gunfinn. Jag presenterade oss tre på nytt och lyckades genom att härma Tindarch sätt att presentera locka fram ett brett leende hos Gunfinn. Vi satte oss tillrätta på långbänken och Tindarch satte sig framför oss och började prata. Han tog det lugnt och använde hela kroppen då han pratade. Jag tyckte att han, med tanke på hur ung han verkade vara, ägde ett förvånansvärt stort tålamod och hade en äkta skådespelartalang.

Det föll sig liksom naturligt att han mest riktade sig till mig då han talade, medan jag försökte förklara för mina kamrater. Strax kom Gunfinn fram med bröd och lite frukter samt något jag tror var getmjölk. Vi åt samtidigt som vi fortsatte att försöka få något grepp om vad Tindarch berättade. Det var inte lätt precis, men jag lyckades tillsammans med mina vänner komma underfund med ungefär vad han sade och senare fick jag det hela bekräftat. Följande var vad jag berättade i korta drag för Robert och Urban:

Tindarch var hövdingens son i byn Finnloch. Han var 24 år och en duktig stridsman och eftertraktad av många av byns flickor. Den som han hade kär och som blivit hans trolovade hade bara för två veckor sedan blivit bortrövad av romarna. Tindarch hade omedelbart jagat efter i ett försök att rädda henne men hade inte hunnit ikapp romarna som hade tagit sig innanför murarna till sin försvarsanläggning. På olika sätt hade han försökt ta sig in, men ännu hade han inte lyckats. Dagen innan vi träffats hade byns visaste man talat om för Tindarch att något gott skulle hända, kanske skulle han lyckas rädda den vackra Tanera Albyn, kanske skulle han få ett tecken på hur han skulle kunna rädda henne. Vad hade han fått se då han under natten vakat tillsammans med sina vapenbröder om inte tre mystiska män som kommit direkt ur dimman från ingenstans och som nästan omedelbart försökte ta sig in i romarnas anläggning. Då de blivit upptäckta hade de inte flytt direkt utan inväntat anfallet och till synes utan ansträngning slagit ned två romare. Först hade han trott att vi var sända direkt från gudarna, kanske var vi det, men sedan hade han märkt att vi, liksom han själv, var vanliga människor som inte gärna slogs mot en övermäktig fiende.

Slutligen frågade han mig om vi var villiga att hjälpa honom med att rädda hans älskade undan romarna. När jag skulle översätta sade både Robert och Urban att de förstått och att de gärna ställde upp. Glad över att de kände precis som jag försökte jag förklara att vi inte önskade annat än att bistå Tindarch i denna sak. Denne gav oss på nytt sitt underbara leende och reste sig upp och räckte fram armen mot mig. Jag trodde först att han ville skaka hand och sträckte fram min hand, men han grep istället om min underarm på ett för mig välbekant riddarmanér. Jag log tillbaka och grep om hans underarm på samma sätt. Sedan gjorde Tindarch samma sak med både Robert och Urban. Därefter tecknade och sade han åt oss att äta vidare och lämnade oss ensamma med maten.

Vi åt av brödet, som jag tyckte var ovanligt gott, frukterna likaså, men getmjölken tilltalade inte mig något vidare, så den fick vara. Samtidigt diskuterade vi igenom situationen och försökte komma på en lösning på det problem vi nu ställts inför. Vi hade lovat hjälpa Tindarch att rädda den han hade kär ur ett befäst läger fullt med romerska soldater som inte skulle tveka en sekund med att hugga ned oss om vi kom i deras väg. Vad skulle vi kunna göra, vad kunde vi göra för nytta? Vi hade inga riktiga svar, men svar skulle vi snart få ty knappt hade vi ätit klart förrän Tindarch åter kom in och bad oss följa med ut. Undrande vad han hade för avsikt följde vi med. Utanför väntade några av de unga män han haft med sig tidigare men nu bar de inga vapen. Tindarch tog till sig vandringsstaven Urban ställt ifrån sig mot husväggen och visade med tal och gester att han ville att vi skulle visa honom hur jag gjort vid muren för att undvika att bli nedstucken. Jag tyckte att Robert var bäst lämpad för detta ändamål, han hade ju trots allt 3 kyu i aikido sedan flera månader och var bättre på många tekniker. Jag bad att få staven och riktade den mot Robert.

Först visade vi den mer våldsamma teknik som jag använt mig av, undanlidning efterföljd av empi, sedan gick vi igenom fyra, fem mer regelrätta aikidotekniker. Utan att jag tänkte mig för fortsatte jag och gjorde även andra attacker varpå Robert, van från dojon i Skene, utan några som helst problem försvarade sig och gång på gång avväpnade mig. Kelterna gav utlopp åt sin beundran i glada tillrop varje gång jag föll till marken eller blev av med staven. Jag manade Urban att hjälpa till och med en pinne som svärd anföll han Robert samtidigt som jag, men bakifrån. Iriminage blev den teknik Robert svarade med mot mig och omedelbart därpå ikkyo mot Urban. Det hade åter samlats en mängd människor runt om och alla ville se vad främlingarna höll på med. Robert, som kände att allas uppmärksamhet till största delen var riktad mot honom, bad att någon av oss skulle ta över, så vi gick över till lite tai-jutsu och växlades om vem som skulle vara uke. Vi hade kanske hållit på en halvtimme då ett rop avbröt oss. En medelålders man med stark utstrålning kom springande ned mot byn samtidigt som han återupprepade några ord gång på gång. "Romarna är på väg hit" översatte jag utan att tänka mig för och såg frågande på Tindarch. Han var dock inte sen att visa oss in i huset igen. Väl inne lyfte han undan några av de djurhudar som täckte delar av golvet och visade oss en hemlig nedgång där. Vi ryckte till oss våra ryggsäckar och kröp ned i hålet. Jag tände min ficklampa och såg att det var ett utrymme där nere tillräckligt för oss tre utan att vi skulle behöva trängas. Tindarch täckte över öppningen ovanför efter att ha tecknat åt oss att vara tysta. Vi satt spända där nere i nästan en timma och hörde fotsteg och upprörda röster uppifrån. Efter vad som för oss verkade som en kortare evighet lyftes locket upp och Tindarch såg leende ned på oss. Då vi klättrat upp presenterade han oss för sin fader, hövdingen i byn. Det var samme man vi sett komma nedspringande mot byn för att varna oss för romarna. Oban, som han hette, välkomnade oss till byn och bad oss vara hans gäster. Vi tackade för erbjudandet bäst vi kunde med bugningar och leenden.

Så kom det sig alltså att vi blev upptagna i klanen Benlochly. Det var till en början inte lätt att förstå vad folket sade eller vad de önskade då de frågade oss något, men de hade alltid tålamod att förklara. För det mesta gick det bra. Vi hade inga bekymmer angående mat eller kläder, det ordnade Gunfinn. Bodde gjorde vi faktiskt lite här och var. Ibland bodde vi alla på samma ställe, ibland skilda åt under natten, men för det mesta sov vi i huset där Oban var herre. Jag hade nästan väntat mig att vi skulle vara med i något slags räddningsaktion och kanske en stormning av romarnästet, men så blev det inte alls. Vi blev ombedda att lära ut vad vi kunde i stridskonst och gjorde väl så gott vi kunde. Det blev en salig blandning av karate, aikido, jodo uppblandat med jujutsu och judo och därtill lite ninjutsu. Jag tror inte man skulle kunna skryta med att vi återskapat den sanna budoandan angående tekniker och stil, men grundtankarna lyckades vi

trots allt lära ut och blandningen blev effektiv i strid. Sedan vi mer och mer börjat umgås med ungdomarna i byn gick det snabbare att lära sig prata och själv fann jag faktiskt att flickorna var mycket bra som lärarinnor av både språk och annat. Hade det inte varit för romarnas närvaro och mina grubblerier om vi fastnat i den här tiden och vad våra föräldrar och bekanta måste tänka och tro, så hade det varit ett äkta paradiset. Urban och Robert trivdes lika bra som jag, men även de hade sina tankar på vad som egentligen hänt oss och varför. För det mesta tänkte vi dock inte på sådant utan deltog i allt som hände i byn. Endast då romarna kom inom synhåll fick vi hålla oss undan, så att de inte skulle få syn på oss. Det är knappast troligt att någon skulle ha känt igen oss, ty vi bar numera samma sorts kläder som de andra i vår ålder i byn, men det var ju ingen idé att ta några risker.

Robert var med och jagade och fick för första gången användning för den idoga helgträning vi haft tillsammans under våren med våra glasfiberlaminerade bågar. Han hade snabbt anpassat sin skjutstil till de träbågar kelterna använde och blev snart ansedd som en bra jägare. Han som var den ende av oss, som hade haft mustasch då vi först kommit till byn, hade varit särskilt populär bland många flickor och efter några veckor hade han blivit mindre blyg när det gällde just dessa "mystiska varelser".

Urban, vars namn alla omedelbart kunde uttala och sedan komma ihåg fick många vänner, speciellt bland pojkarna sedan han gått några matcher i en primitiv variant av boxning mot en av byns bråkmakare. Att bråket gällt en speciell rödhårig skönhet behöver jag ju inte gå närmare in på.

Då vi kommit dit genom den dimmiga tidsporten, som så mystiskt slungat oss nästan 1700 år bakåt i tiden, hade det varit vår. Det var en bra bit in i juli då vi för första gången fick träffa den man Tindarch talat om som byns visaste. Det var väl inte riktigt rätt att kalla honom för just den här byns lärde, ty han var något av en kringvandrande munk, om än ingen kristen sådan. Vårt första möte blev en chock för oss alla tre. Det skedde under ett av våra dagliga träningspass tillsammans med kelternas ungdomar. Både flickor och pojkar var med och de var alla snabba att lära. Hur som helst höll jag just på att visa olika försvar mot krokslag då en gammal man plötsligen uppenbarade sig bland åskådarna. "Mc Connor!" utropade jag förvånat och höll på att åka på en rejäl snyting av den yngling som utförde attackerna mot mig. Urban och Robert som stått med ryggen vändåt den lilla skaran av föräldrar och släktingar gav även de uttryck åt sin förvåning då de fick se den gamle.

"Don't make such a fuss over me." sade denne helt lugnt på sin genom-skotska dialekt och rynkade på näsan. "Please continue with your training, I can see that you've got a lot of pupils", fortsatte han och satte sig lugnt ned på marken för att se på även han. Det var knappt att någon av oss lyckades samla sig såpass att vi kunde fortsätta och vi tittade ofta åt hans håll för att se att han inte bara försvann igen utan ett ord. Då vi tränat ytterligare en stund bad vi ungdomarna om ursäkt för att vi avbröt träningen tidigare än vanligt och nästan rusade fram till den skinntorre gamlingen. Jag började fråga ut honom om allt. Hur hade han hamnat här, vem var han egentligen, var det han som fått oss tillbaka i tiden och hur kom det sig att han var så känd i byn? Lugnt och sakligt svarade han om än rätt kortfattat på mina frågor. Han hade kommit hit samma väg som vi, genom porten som fanns utmärkt på kartan, han sade att han var en ovanligt seglivad skotte som av ödet eller vad man vill kalla det fått några uppgifter utanför det vanliga och att han ibland hälsade på i den här byn, ibland ganska ofta. Vi hade ställts inför en av världens mycket få äkta magiker för andra gången och först nu börjat förstå vad han var för någon. Vad han hade fått för "uppgifter" av ödet ville han inte berätta, men att även vi blivit utvalda lät han oss i alla fall förstå. Det kändes konstigt att åter ha någon annan än Robert och

Urban, som jag kunde prata ut ordentligt med och mina vänner förlät mig nog, trots att jag knappt lät dem få ett ord med Mc Connor. Tids nog skulle även de få prata med den gamle, ty han stannade resten av sommaren och hjälpte oss att förstå kelterna bättre och deras språk blev nu mer lättförståeligt, då vi kunde fråga honom om ett visst ords betydelse, eller en menings innerbörd.

Tiden gick och mycket hände som i sig självt borde vara värt att skriva ned, men jag har ännu inte tid att berätta om detta, kanske blir det av en annan gång. I vilket fall som helst fick vi genom Mc Connor, som tydligen kände många fler i den här tiden än vad vi kunnat gissa oss till, reda på att den nye centurion, som från början varit orsak till bortrövandet av Tindarchs trolovade, väntades återvända från södra delen av Britannien efter att ha utfört stordåd i krig mot de urinnevånare som bodde där. Just denne man hade en otäck lusta, som innefattade våldtäkt av och senare offrande av en vacker oskuld till någon galen romersk guds ära. Detta var orsaken att Tanera Albyn, som just ansetts vara byns fagraste ungmö, blivit kidnappad av romarna. Att hon fortfarande skulle vara orörd och utan men hade Mc Connor försäkrat Tindarch om. Nu när höstens första månad strax skulle ha sitt intåg kom nyheten om den romerske krigsherren och Tindarch blev utom sig av oro. Själva var vi minst sagt lite nervösa inför den uppgift som nu väntade oss.

Vi hade nu, i alla fall var det vad Mc Connor sade, nått fram till den tidpunkt då vi skulle få reda på om ödet valt rätt och om vi skulle kunna infria vårt löfte till Tindarch. Mc Connor hade flera gånger förklarat att han inte kunde hjälpa oss, varken med magi eller andra handlingar, det skulle bryta mot någon kosmisk lag, som ingen av oss riktigt kunde förstå. Däremot gick han med på den önskan jag framfört efter en längre diskussion med mina kamrater. Han skulle ordna var sin katana åt oss. Svärden skulle vi få på villkor att vi inte lät någon av kelterna använda vapnen om vi skulle ställas inför en sådan situation. Konsten att smida stål var det ännu inte dags för, förklarade han kort. Skulle vi överleva och det sade han berodde helt på oss själva, var vi tvungna att ansvara för att svärden aldrig någonsin skulle komma i fel händer. Vi gick naturligtvis med på kraven, de verkade ju trots allt rätt rimliga med tanke på att till och med romarna fortfarande använde brons vid sidan av järn till sina svärd. Ett svärd av yppersta stål och i form av en katana, för vad annat skulle vi önska oss, skulle inte passa in i någon arkeologisk utgrävning och vad skulle hända om det hamnade hos romarna? Skulle de lura ut stålets hemlighet och lyckas bevara sitt imperium längre än vad som historien talade om för oss som var födda så långt efter dess nedgång och fall? Vi svor att endast använda svärden i träning och i försvar och med det var Mc Connor tydligen nöjd, ty han log och lovade ha svärden klara efter våra önskemål redan en vecka senare. Hur han lyckades med det konststycket lär vi aldrig få veta, men att han gjorde det och bättre än vad vi förväntat oss är ett faktum. Tre skinande blanka och rakbladsvassa katana, vart och ett helt individuellt i sin längd och utformning, lade den gamle fram åt oss efter endast sju dagar. Vi häpnade och förundades storligen över de gåvor han givit oss men kände nu allvaret närma sig med stormsteg. Tindarch var otålig och försökte ofta få Mc Connors välsignelse att bege sig mot romarborgen, men denne manade till lugn och sade att tiden ännu inte var mogen. Även vi undrade vad han väntade på men fick inget tillfredställande svar. Vi tränade oftare, längre och hårdare och gick in för den kommande uppgiften, till en dag då Mc Connor tog oss tre åt sidan och berättade att nu skulle han ge sig av igen. Bestörta försökte vi få honom att stanna kvar, men han sade endast att det var omöjligt. Uppgiften att rädda Tanera tillsammans med Tindarch var helt och hållet vår, han själv hade gjort sitt för den här gången och var tvungen att bege sig till en annan plats och en annan tid, vart ville han inte tala om. "Now is the time for you three to fulfill your promise to Tindarch. Help him save the queen of his heart and then turn to the west again. If you survive this week you will also find the way back to your own time. The map will show you where", sade Mc

Connor och lämnade oss utan att ens önska oss lycka till. Tindarch hade han dock talat mer med och av honom fick vi reda på att den gamle föreslagit ett räddningsförsök inom de närmaste tre dagarna. Vi hade ofta under sommaren diskuterat olika alternativ på hur vi skulle gå till väga. Trots att kelterna inte var speciellt förtjusta över vår plan att på mer eller mindre ninjaliknande vis, helt enkelt stjäla tillbaka Tanera, hade vårt förslag vunnit. Det hade varit helt vansinnigt att öppet storma fästningen och det förstod de mycket väl, men efter flera århundraden av förtryck ville de inte agera som simpla tjuvar. Vi manade till lugn och förmanade dem att tänka på Taneras bästa och inte på sitt eget hämndbegär. Som sagt vann vårt förslag gehör och två dagar efter att Mc Connor försvunnit från byn var vi klara att genomföra vår plan. Första steget var att komma över muren och ta oss in söderifrån. Muren var ju byggd för att skydda mot stammarna i norr, så uppmärksamheten borde ju vara starkast just åt norr. Lyckades hela planen skulle vi sedan ta en lång omväg tillbaka till byn för att vilseleda eventuella förföljare. Vi skulle gillra fällor och försöka täcka större delen av flyktvägen utanför befästningens anläggningen, men där inne skulle det bara vara vi tre och Tindarch. Vi hade försökt få honom att bli kvar utanför, men det gick han helt enkelt inte med på. Det var hans brud vi skulle leta efter och han tänkte inte stanna kvar utan möjlighet att i värsta fall få offra sitt eget liv för hennes skull. Hur argumenterar man mot något sådant? Skulle vi lyckas rädda Tanera skulle hon och Tindarch bege sig från byn ett tag för att inte romarna skulle hitta henne där och hämnas på hela byn.

Sådan var planen och följande var vad som hände:

Tillsammans med ett trettiotal ungdomar och män begav vi oss österut, för att försöka ta oss över muren. Vi var alla spända och då vi kommit fram till det planerade stället var det många som andades fortare än vanligt. Kelterna var de som valt platsen, långt från bevakningstornen. Platsen var sedan en tid väl övervakad av kelter för att vaktsojdaternas rutiner skulle kännas till. De hade vidtagit denna åtgärd mycket noggrant och vi kom alla osedda över muren och kunde bege oss åt sydväst. Vi hade ständigt några spanare framför oss och undvek därigenom flera sammanstötningar med smärre romerska trupper som var på marsch. Antalet som vandrade sida vid sida med oss blev sakta mindre då några åt gången vek av för att invänta återtaget. Då vi tagit oss nästan ända fram till den romerska anläggningen var det bara Tindarch och vi kvar. Vi var mycket noga med att inte bli upptäckta och stannade några hundra meter från fästningen för att invänta mörkret. Vi åt, men pratade knappast. Alla visste vad som väntade och ingen ville förstöra våra chanser genom att få oss upptäckta genom onödigt prat. Då solen försvunnit och himmeln övergått från rött till mörkt gråblått med endast några ljusstrimmor, påbörjade vi en mycket försiktig frammarsch mot muren. Då vi nått fram och försäkrat oss om att ingen vaktsojdat befann sig i närheten klättrade Robert, likt Kung Markatta själv, upp för murväggen och försvann över krönet. Strax därpå föll ett rep tyst ned vid sidan av oss. Tindarch klättrade upp först, sedan Urban och sist jag själv. Väl uppe kunde vi tydligare höra romarnas sånger, prat och gräl. Det var som en liten stad, som likt Karlsborg nästan enbart bestod av soldater. Då vi alla var klädda i mörka kläder var det lätt för oss att smyga i skydd av skuggorna och sakta letade vi oss fram till den del Tindarch trodde var fängelseavdelningen. Det var sannerligen en dyster plats och jag förstod att Tindarch plågats av att inte kunna ha räddat Tanera från denna plats. Utanför porten stod två vakter och samtalade lågmält. Vi hade väntat oss något slags bevakning och tränat in en taktik. Försiktigt smög Tindarch och jag oss utmed den grova stenhusväggen till dess att vi bara var några meter från de två vakterna. Sedan gick Urban fram från skuggorna ut i skenet av några facklor. Vakterna tittade förvånat upp, men då Urban inte visade några som helst tecken på att vilja dem något illa larmade de inte utan en av dem lämnade sin post och anropade den okände. Nu var det dags för oss andra att agera. Robert kastade sig fram ur skuggan och slog med svärdet fortfarande i baljan ned den romerske soldaten innan denne hunnit reagera. Själv överraskade jag den andre romaren bakifrån med en munkavle medan Tindarch visade honom spetsen av ett romerskt svärd. Vakten förstod gesten och gjorde

inget motstånd då vi drog med honom in i skuggan och band honom där. Den andre fann sig redan bunden och tystad med munkavle då han vaknade till sans. Under tiden som vi band romarna öppnade Robert porten och smög in. Vi andra följde strax efter och fann nästan omedelbart Robert med ett finger över läpparna och med en storögd romare framför spetsen på hans katana. Den gesten talade sitt klara språk och Urban band även denne romare. Sedan var det tomt därinne - när det gällde romare vill säga. Instängda likt djur fanns här många människor, både unga och gamla. Tindarch manade dem alla att vara tysta och vi hjälptes åt att släppa ut alla ur deras burar. Tanera fanns dock inte bland fångarna och Tindarch frågade flera av fångarna om de visste var hon fanns. Slutligen fick han reda på att hon hölls fången i ett annat hus under mer gästvänliga förhållanden men att hon samtidigt var mer välbevakad. Tindarch bad dem alla att vänta till dess vi kom tillbaka och inte på något vis röja att de blivit fritagna från sina burar. Den som berättat var Tanera hölls fången följde med till porten och pekade ut vilket hus det var fråga om. Huset var väl upplyst av facklor och där var många soldater både i och utanför. Det verkade som om det försiggick en fest där. Vi smög åter ut i kvällsmörkret och var noga med att undvika ljuset från facklorna som var utplacerade lite här och var. Försiktigt tog vi oss närmare huset tills vi kunde se in genom den öppna porten. Tindarch stelnade till och vi kunde se en vacker gestalt visas upp i mycket lätt klädsel men med en kraftig läderrem om ena armen. "Tanera?" viskade Robert, fast det egentligen var onödigt. En blick på Tindarch skulle ha övertygat vem som helst. I hans ögon speglades dels den kärlek han hyste för den långhåriga, unga kvinnan där inne, dels det raseri han kände mot den som höll i läderremmen och mot de skrattande och skrålande soldaterna. Jag grep om hans arm och viskade åt honom att inte göra något dumt. Vi skulle nog få henne därifrån på något sätt. Tindarch nickade och slappnade av något. För att kunna rådslå om vad vi skulle göra, drog vi oss in i ett av de mörkaste hörnen mellan två byggnader och satte oss ned. Efter en lågmäld diskussion bestämde vi att försöka ta oss runt huset och se om det fanns någon möjlighet att ta oss in på baksidan. Att smyga runt ett väl upplyst hus med folk både inne och utanför är ingen lätt sak, men tack vare den upprymda stämning som tycktes råda där inne, hördes inte det svaga knastret där vi smög.

Väl runt huset fann vi mycket riktigt ytterligare en ingång, men denna endast upplyst av en fackla och sittande vid dörren en sovande soldat. Robert, Urban och jag log samtidigt mot varandra och tänkte på samma sak. Något sådant som en sovande vakt brukar man bara se på film, men denne satt faktiskt och sov. Annars var det helt folktomt där på baksidan och ljuden inifrån från huset gjorde det möjligt för Tindarch att snabbt rusa fram och trycka ned den romerske vakten. Vi andra var honom tätt i hälarna och hjälptes åt med att binda den nyväckte soldaten. Efter att ha dragit undan den bundne till en plats dold av några stora tunnor, kanske vinfat, tog vi oss försiktigt in i huset. Väl inne fann vi ett tomt rum lämpligt som gömställe, medan vi väntade på att uppvisningen av Tanera skulle ta slut. Tindarch som lärt sig lite latin förklarade för oss att romarna nu festade ty om tre dagar skulle den vackra jungfrun slaktas på ett altare likt ett lamm. Då skulle centurionen komma tillbaka för att mottaga gåvan från sina soldater. Vi väntade nog en halvtimme innan vi hörde steg närma sig inifrån huset. De var på väg rakt mot det rum vi befann oss i och vi fick brått att gömma oss mer ordentligt. Tindarch gömde sig nära dörren. Kanske kände han på sig vem som var på väg. Ingen av oss hann stoppa honom då han stack ned den soldat som kommit in efter att först knuffat in en av de vackraste kvinnor jag någonsin sett.

Bestörta skyndade vi fram till dörren för att försäkra oss om att ingen kom efter varpå vi alla vände oss mer eller mindre anklagande mot Tindarch för att få honom att förstå att vi inte var här för att starta ett krig. Han var dock helt oberörd av våra blickar, frågan är om han ens märkte dem. För första gången på flera månader hade han åter sin älskade tryckt till sin famn. Han hade

gått igenom så mycket, väntat så länge och oroat sig varje dag. Vi förstod hans reaktion och klandrade honom inte mer för att han dödat på romaren. Jag drog min kniv och skar av läderremmen som band Tanera vid den döde på golvet och tecknade åt Tindarch att det nu var dags att ge sig av. Tanera såg undrande på mig och mina två kamrater men sade inget. Tindarch nickade och tog Taneras hand och följde efter ut ur huset. Urban gick först och kontrollerade att ingen upptäckt att en vakt saknades och gick sedan ut. Vi följde efter. Väl ute tecknade jag åt Robert att bära undan den bundne vakten från husväggen och tog själv ned facklan från väggen. Innaför dörren hade jag sett ett fat med fackelolja och detta välte jag nu ut över golvet. Efter en nick från Robert kastade jag in facklan varpå vi flydde bort från huset. Vi tog en annan väg tillbaka mot fånghålorna och hade nästan kommit halvvägs innan elden upptäcktes. Efter en snabb titt ut från en gränd mellan två hus rusade vi över den stora planen mot huset med de väntande fångarna. Plötsligt kom några soldater springande mot oss och jag skulle just dra blankt då Tindarch började ropa "FUOCO!" och peka åt det nu nästan helt eldtäckta huset. Jag stämde upp i "FUOCO!" och pekade som skräckslagen mot elden. Soldaterna gick faktiskt på det enkla knepet och de sprang bara förbi för att hjälpa till att hindra elden från att sprida sig. Med andan i halsen kom vi fram till fångarnas hus och Robert vräkte upp dörren och vrålade att det nu var dags att fly. Fångarna bokstavligen välldes ut genom dörröppningen. De flesta av dem följde efter oss där vi sprang mot platsen där Robert lämnat repet. Väl framme blev det bråttom, först skulle Tanera och Tindarch ner. Vi delade med oss av de rep vi hade kvar till fångarna och klättrade sedan efter det återförenade unga paret.

Då Urban, som lämnat fästningen sist av oss, som tagit den vägen in, tagit mark, flydde vi fem åt vårt håll. De övriga fritagna sprang i alla möjliga riktningar. Det var bra för oss, ty nu skulle det bli svårare att följa just våra spår. Frisläppandet av alla fångar hade dock inte skett obemärkt och det dröjde inte många sekunder förrän de första grupperna av soldater kommit utanför muren och satte av efter de flyende. Kanske hade de sett Tanera, ty fastän vi var längst bort då de första soldaterna kom utrusande, sprang den största gruppen efter oss. Vi hade dock tillräckligt försprång för att inte behöva oroa oss för eventuella kastspjut, men månen hade gått upp och vi var inte längre så osynliga som förut. Då Tanera inte kunnat springa eller röra sig fritt under hela sommaren orkade hon inte hålla det höga tempo som vi andra helst ville, men det fick duga. Snart skulle vi nå fram till den första överraskning som kelterna gjort i ordning åt romarna. Plötsligt hördes ett anfallsskri bakom oss och pilar susade mot den anstormande truppen. De blev tvungna att stanna upp och skydda sig med sina stora sköldar. Det gav oss ett större försprång samtidigt som antalet förföljare minskade något. Några hade träffats och några tog upp förföljandet av de nu flyende kelterna. Adrenalinet pumpade friskt och det kändes härligt att springa i månskenet. Samtidigt var det aningen ansträngande eftersom vi sprang med livet som insats. Våra keltiska vänner hade dock ytterligare en fälla väntande och vi var snart framme vid den. Oban stod plötsligt upp framför oss och vinkade oss förbi en öppen plätt mellan några buskar. "Fallgropen är klar och gömd som ni kanske märkte", sade han lågt då vi kommit fram till honom. Vi saktade farten och på Tindarchs uppmaning började Tanera halta våldsamt och sakta ner till nästan promenadtakt. De romerska soldaterna som inte sett Tindarchs far rusade triumferande fram mot oss och hälften av dem föll ned i gropen. Resten av truppen fångades av att ett långt rep spändes upp bakom dem och kastade även dem ned i gropen. Raskt rusade de tidigare gömda kelterna fram och kastade nät över gropen. Romarna hade inte en chans att komma upp, ty gropen var drygt två meter djup.

Där lämnade vi dem intrasslade och omtumlade och begav oss sakta springande tillbaka till platsen där vi tagit oss över muren. Larm hade tydligen skickats med eldsignaler mellan vaktornen, men de vakter som befunnit sig på just den här sträckan hade en grupp av våra

flitiga "budoelever" oskadliggjort och bundit för både ögon och mun på. Att ta sig över muren var inte svårt och kelterna var riktiga mästare på att dölja våra spår utan att sakta ned vårt tempo.

När gryningen kommit och solen kastat sina första gyllene strålar över det vackra landskapet nådde vi fram till byn. Vi var alla upprymda och glädjen var stor då alla slutligen kommit tillbaka och inte en enda av dem som följt med oss saknades eller var skadad. Vi hyllades som hjältar och byn höll en fest till vår och Tindarchs ära. Det var sannerligen underbart. Dagen därpå lämnade Tindarch och Tanera byn för att söka sig till en by längre norrut och själva skulle vi bege oss av mot väster för att försöka ta oss tillbaka till vår egen tid. Det var sorgligt att behöva lämna alla de vänner vi fått bland kelterna och många var tårarna på våra kinder. Svårast var det att ta farväl av de underbara flickor, som gjort sommaren så underbar, men Mc Connor hade sagt åt oss att försöka ta oss till tidsporten markerad på kartan. Dessutom skulle vi nu utgöra en fara för byn eftersom många av romarna hade sett oss och säkert skulle känna igen någon av oss bland de ganska kortvuxna kelterna. Vad kunde vi göra annat än att åter axla våra ryggsäckar, hur konstiga de än kändes mot våra brunbrända ryggar, och börja vandra mot väster igen. Vi mötte ingen på vägen och då vi började närma oss muren kom dimman åter smygande som för att skydda oss från att bli upptäckta från de romerska posteringarna. Då dimman var som tätast och vi bara var någon meter från muren kände vi åter den där olustiga förnimmelsen av något övernaturligt. Strax kände vi på luften vi andades att vi åter var tillbaka i vår egen tid. Vi sökte oss närmare muren som mycket riktigt inte var mycket mer än en vall igen och stannade upp för att tänka över vad som egentligen hänt oss. Dimman försvann och eftersom det tydligen var näst intill natt, där vi nu befann oss, satte vi upp vårt tält för att sova.

När det åter var morgon upptäckte vi att gräset var alldeles grönt, precis som då vi påbörjat vår vandring och vi undrade alla hur lång tid som förlöpt sedan vi lämnat denna tiden. Då vi ätit en lättare frukost, medtagen från en by som legat inte allt för långt därifrån 1700 år tidigare, och plockat ihop tältet fortsatte vi vandra utmed muren. Vi pratade inte mycket, alla saknade vi våra forntida vänner och begrundade det öde vi råkat ut för. Plötsligt hörde vi någon spela, det lät som Amazing grace och det lät som säckpipa. Vi såg oss omkring och upptäckte en silhuett. Någon kom gående i vår riktning. Vi stannade upp och lyssnade förundrade till pipblåsarens toner till dess vi upptäckte att det inte var någon annan än magikern vi lärt känna som Mc Connor. Vi sprang fram mot den gamle och han hälsade glatt på oss som om vi varit goda vänner som träffas dagligen på väg till arbetet. "So, you made it here, I never had any doubt you would though", sade han glatt då han tagit munstycket från munnen. Jag frågade honom om datum och han svarade glatt att det var dagen efter den dagvi gått genom den första tidsporten. Vi talade en stund om vad som hänt och Mc Connor berättade att han ville visa oss någonting speciellt. Vi följde naturligtvis med bort från den gamla muren mot en nästan rund kulle på vilken det stod en rest sten. Han klappade stenen med sin högra hand och pekade sedan på de tecken som prydde stenen likt ett mönster. Så berättade han att just den här stenen förbryllat många forskare och historiker då den inte var lik någon annan rest sten i hela den britanniska övärlden. Tecknen talade om tre mäktiga krigare som kommit genom dimman och som utfört stordåd. Den berättade om en viss ättling till klanen Benlochly som var med om att driva de sista romarna från trakten. Slutligen talade den åter om de tre vänliga krigsmännen från dimman. Då han berättat om stenen, som helt uppenbart handlade om oss och Tindarch eller möjligen något av hans barn eller barnbarn, såg han länge på oss alla tre och sade sedan "You see, my friends, you are, as well as I am, destined to return to the old Celts of Scotland, to help them once again." Han såg ut över vidderna på nytt och log vemodigt och sade "I love this part of the world and I would like to spend my life here, but my destiny is heavier than yours and I have to go everywhere in every time, both here and now and in the history as well as in the future. I am one of the old, you see, one of the fighters for light. You have chosen to

fight for love and good things just as I and you will do again, mark my words, dear friends."
Han såg åter tillbaks på oss "Until then farewell."

Så lämnade han oss där vi stod och började åter spela. Vi stod kvar och sade ingenting förrän musiken tystnat och vi inte längre kunde se den gamle magikern.

"Så vi skall komma tillbaka till den tidsepok vi just lämnat för att åter kämpa för det goda" konstaterade jag då tystnaden blivit för långvarig. "Låt oss svära en ed på att ingen av oss då kommer att svika det förtroende vi fått av ödets besynnerliga makter." Jag tog av mig ryggsäcken och drog mitt svärd som jag bundit fast på säcken. Robert och Urban gjorde likadant. Vi höjde svärden så att spetsarna nästan vidrörde varandra. "För ljuset." sade Urban. "För allt som är gott." sade Robert. "För kärleken." sade jag varpå alla tre utbrast i ett jublande stridsskri.

Vi stod kvar där en kort stund och såg ut över landskapet. Det hade förändrats så mycket, men det var fortfarande vackert. Med allt detta i tankarna vandrade vi vidare för att slutligen hitta en busshållplats varifrån vi åkte vidare mot västkusten.

Resten av resan var händelserik, men inget av den kunde mäta sig med vad vi varit med om en gång för länge sedan. Därför avslutar jag min berättelse här utan att närmare gå in på vad vi såg och vad vi gjorde på det skotska höglandet. Vi är åter tillbaka i vårt eget gamla Sverige och fortsätter att träna med våra kamrater och vår egen aikido-sensei. Han är för övrigt den ende som vetat om vår tidsresa ända till nu, han märkte med en gång att vår aikidostil hade förändrats och utvecklats på ett annorlunda sätt. Vi kunde inte hålla tyst utan var till slut tvungna att berätta det för honom. Anledningen till att jag nu nedtecknar denna redogörelse är att Mc Connor åter tagit kontakt med oss och det är dags för oss att på nytt resa till det forna Skottland.

Matthias Rezac, 1989